

I TOT PER TENIR EL SOPAR A PUNT...

Magda Juncosa Romeu

El divendres a la tarda aprofito per anar al súper a fer la compra de la setmana. M'adreço feliç a aquell ecosistema coronat per un exèrcit de llums halògens de baix consum mentre em pregunto si seré capaç de comprar només el que necessito. Després del vinagre de Mòdena, només em faltava triar el tipus d'oli. Amb un parell d'ampolles en tindria prou per a quinze dies, ja que feia temps que havia abandonat els fregits. La dieta hipocalòrica i desestructurada d'aquella dietista seca i bruna de bronzejat artificial del pitjor em va anar bé. Picual o arbequina? I verge, és clar, en cru és el més bo. Ja portava el carro fins dalt i vaig entatxonar les dues ampolles de vidre entre el suavitzant de marca blanca i el paper higiènic del bo, en això sí que no m'agrada estalviar!

Sota de tot vaig encabir-hi les aigües i les ampolles de llet, les llaunes de cervesa, el menjar per al gat i els sucus refrigerats. Temps enrere feia llista, però vaig aparcar-la per llançar-me a l'aventura del descuit, sense llista em sentia com una exploradora en un gran basar d'Orient.

Amb ben poca cosa ja m'emociono, i improvisar omple d'emoció la meva avorrida domesticitat. A sobre hi duia les galetes integrals, el pa multicereals, les xips sense sal, els iogurts desnatats i la crema de caviar que nodreix, regenera, allisa, il·lumina, defineix, hidrata i repara. Frisava per arribar al cotxe i regenerar-me plantant cara al retrovisor, sempre tan antipàtic amb els porus i les taques. La noia de la secció de perfumeria m'havia recomanat exfoliar el cutis abans de posar-me la crema i ja m'encalçava un altre unguent, però no vaig caure en el parany de les seves tècniques de màrqueting persuasives i tan sols vaig comprar uns gels de bany naturals amb extracte de lliri d'aigua, que recomanen posar espelmes i música tranquil·la a la banyera per crear un oasi particular que m'ha de transportar a un univers de serenitat i relaxació. A més, només costaven dos euros amb cinc cèntims, ningú no renunciaria a tant de plaer a un preu tan assequible: *Spa experience y aíslate del mundo*. Prova superada!

Cada vegada que arribo a la secció de perfumeria tinc un esglai en veure les dependents *low cost* que s'amaguen darrere una capa de maquillatge d'uns quants mil·límetres i, és clar, no tenen porus. A mesura que m'acosto a elles, em sento bruta i pudent, però la dependenta és tan simpàtica, acollidora i carismàtica que em fa sentir glamurosa, tot i que porti el carro ple de cervesa d'oferta. Les llaunes, les amago a sota de tot, i, per contrarestar, coronó la compra amb els quatre litres d'aquella experiència alliberadora de tensions. La monitora de tai-txi sempre parla d'equilibri emocional, i jo l'aplico a tots els àmbits de la meua vida: si compro un quart de llard, un botifarró i cent grams de cansalada viada per fer faves a la catalana, que em

renovaran per fora, els equilibro amb quatre paquets de iogurts bio desnatats de soja i dos quilos de bledes, que em renovaran per dintre. La monitora diria que tragino un carro *feng shui*.

Després de la perfumeria, m'adreço satisfeta cap a les caixes. De lluny ja diviso una munió de persones i de carros que s'amunteguen a la meta. Com pot ser? Si el súper era buit! D'on ha sortit tota aquesta gernació i per què sempre tinc tan mala sort a l'hora de pagar, si sóc súper clienta i tinc la targeta i un davantal de la casa! Miro al meu costat i dos carros em flanquegen i intenten un avançament improcedent, els barro el pas per arribar a la meta en diagonal, però perdo el control a causa d'una rodeta del meu carro que no gira sobre el seu eix. Hauria de fixar-m'hi més, quan l'agafo! El meu cos va cap a una banda i el carro cap a l'altra. El de l'esquerra m'avança i un merdós, de poc més de tres anys, que hi va assegut, em fa el signe de la victòria. Li contesto apuntant al sostre amb el dit cor, el nen plora i, mentre me'l miro i el culpabilitzo, l'altre carro m'avança per la dreta. Merda! I el meu carro sense moviment de rotació!

Finalment arribo a la meta i faig una ràpida ullada a les caixes per extraure una conclusió ràpida i concreta a la gran pregunta: en quina cua trigaré menys? O quina és la caixera més ràpida? O quin és el client més veloç a posar la compra a les bosses? Els més ràpids són les parelles joves sense fills, però ha d'anar en concordança amb la caixera ràpida. A vegades no és tan important la quantitat de productes que portis o l'embalum com la destresa dels protagonistes. Hi ha dotze caixes i només vuit estan obertes, aquest fet em provoca una crisi d'ansietat que mortifica el meu ànim,

mentre sento per megafonia “Señorita Mónica, acuda a caixa”, però la senyoreta Mònica no apareix per enlloc.

A la caixa 1 hi ha tres clients: un amb un carro ple i dos amb carros de mà plens de gom a gom; a la caixa 2 hi ha dos carros fins dalt i una persona amb poca cosa a les mans, em sembla que és la senyora Mirambell, de ben segur que els demanarà que la deixin passar, no cal que esperi tant! Total, només porta una col, quatre patates i una barra de pa. De ben segur que encara ha de preparar el sopar per als nens, als quals ha hagut de deixar sols per poder baixar a comprar i que li deuen estar destrossant el sofà amb la coberteria, que ha descuidat damunt la taula del menjador. A més a més de l'aigua que ha posat a bullir per fer la verdura i que, a hores d'ara, ja deu haver revessegat i l'olor de gas, si més no, ja deu ser insuportable.

Aquesta tendència a aventurar-me en la vida aliena em desconcentra de la meva pròpia i mai no sé on sóc. A la caixa 3 hi ha un carro carregat fins dalt i un de petit mig ple, el darrer el condueix un operari que arriba de treballar i ha anat a comprar quatre llaunes de calamars en escabetx, dues de sardines amb oli i dues barres de mig, a més de dos brics de vi i una gasosa. Aquest home ve de l'obra i viu amb dos companys també exsoviètics. Fa pocs mesos que han arribat al país per poder tirar endavant les seves famílies ucraïneses, a les quals, de ben segur, enyoren moltíssim. Mentre les seves dones ploraven en acomiadar-los al port d'Odessa amb els mocadors a les mans i els nens al coll, els exsoviètics feien el cor fort i pensaven en el futur prometedor dels seus fills. Tot això, mentre salpaven del mar Negre amb un rumb incert.

El carro carregat fins dalt el condueix una dona de mitjana edat que fa mesos que no va a la perruqueria perquè no té temps i la seva germana li fa el tint i la manicura al lavabo de casa. A vegades també la depila, ja que va fer un curset d'esteticista per correspondència. Ha comprat el mateix gel de bany que jo, a dos euros i cinc cèntims, i també una crema de caviar per al cutis, però de marca blanca. Té dos nens i els farà per sopar pitets de pollastret arrebossadets amb una mica d'enciamet poc amanidet o caldet amb piloteta i patateta. De postres, pometa o platanet talladet a dauets. Per berenar, un suquet o un actimelet, alguna coseta lleugera, que, si no, després no sopen. Té pinta de presidenta de l'AMPA, se les coneix d'una hora lluny. En plantejar-se tenir un fill no va pensar en les extraescolars, que són aquelles afeccions que s'inculquen als nens i que després es giren en contra seva. En néixer el menut, tot va bé pel que fa a les relacions socials, però dels sis als divuit mesos el nen ja entra en una xarxa relacional amb la qual no es comptava, i toca establir un grup d'amics que conviden a *cumple*s i als quals tu convides, una voràgine de reciprocitat il·limitada. Als dos anys es comença a gestar el diagrama amical, i als tres anys ja està del tot consolidat: els amiguets de l'escola, els de la piscina, els de psicomotricitat i els d'informàtica. Tampoc no es tenen en compte les corbates de cartolina amb gomets del Dia del Pare, i, amb això, l'univers dels gomets, aquelles peces adhesives de colors i formes diverses que sense permís entren a formar part de la família i que, si no s'hi posa cura i decisió, conformaran una part important de la parella. Els següents quinze anys passen entre entrenaments, partits de bàsquet o de futbol, tennis o a natació, i penses: "Jo que volia veure

món!, ser una Jane Goodall a la recerca de les capacitats conductuals dels ximpanzés i fer-me la depilació definitiva abans dels quaranta. Què ha passat amb la meua vida?! Jo que, com els famosos, volia trobar l'estabilitat sentimental i reconstruir la meua vida al costat d'un fabulós exemplar de l'altre sexe que hauria conegut passejant per la *kashba*, i l'únic que he aconseguit, com els famosos, és conduir el meu propi automòbil!"

A la caixa 4 hi ha una anatomia fibrada que paga dues ampolles de vi de vidre. M'hi fixo, ja que el més freqüent en aquests súpèrs són els brics, i m'hi acosto. Aquella corpenta vigorosa està d'esquena, però l'oloro i el meu olfacte, basat en les feromones, reconeix el meu professor d'aeròbic, pel qual sento debilitat. Tot i que és la caixa amb més brillo, no puc posar-me al seu darrere, si no, em torbo, tremolo i m'atabalo. Tinc uns moments de dubte i em sembla que la gent em mira. Intento posar-me entre dues cues, la 5 i la 6, ambdues tenen dos clients i sembla que vagin al mateix ritme. Però m'envaeix la gran i universal pregunta: quina caixa anirà més de pressa? He de prendre una decisió ràpida. Total, la vida és això, ja em deia la meua mare que no es pot tenir tot, que a la vida s'ha de triar. Una toia amb un xandall agafat als turmells i manolines platejades se m'acosta acompanyada del seu fill de deu anys i, com si fossin una sola veu, em pregunten: "En quina fila està?", i jo, com si fos la cosa més evident, intentant dissimular la meua estratègia i amb cara de "en quina vol que estigui?", els dic: "En aquesta!". I giro el cos cap a la dreta, i em poso darrere un jove que porta cebes i pa, però que, alhora, està darrere d'una mare amb filla petita que inicia la gran descarregada sobre el mostrador mentre el client del seu

davant es disposa a efectuar el pagament digital. Miro de reüll la cua 5 i veig que la mare i el nen a qui amablement he cedit el lloc avancen al mateix ritme que la caixa 6. Si m'avancen... —sols la idea ja m'enfurisma...—, els retorço l'espina! El nen i jo ens mirem de gairell, amenaçadorament, perpetrant un duel imaginari. Mentre observo com a la mare i la filla només els falten cinc ampolles per posar sobre el taulell, assisteixo impotent a una acció perpetrada pel nen de deu anys i la mare, dona amb sabates de lluentor esgarrifosa, a un espectacle amb aforament limitat, del qual em sento la principal convidada amb invitació vip i a primera fila: la cerimònia de posar la compra a la cinta, artefacte que conduirà, sense esforç, els productes al lector del codi de barres. No pot ser! El torn era meu! S'han colat! Un rau-rau al meu interior em mortifica i la ràbia em col·lapsa. El que realment m'agradaria seria empènyer aquesta família monoparental i horter i estavellar-la contra els congelats. Per distreure'm, faig respiracions i intento pensar en altres coses, com en les classes d'aeròbic i en el llibre sobre intel·ligència emocional que tinc a la tauleta de nit fent de pota, juntament amb un d'autoajuda d'aquell psiquiatre amb cara de bona persona que treballa a Nova York. Mare i fill m'observen complaguts, perquè, a més a més, la resta de clients que han anat arribant s'han posat darrere seu i ningú darrere meu, com si tothom sabés que la meua cua era la més lenta, la coneguda popularment com *cua del tonto*, en aquest cas *de la tonta*.

Les respiracions em calmen, però quan ja ensumo la cinta transportadora i em disposo a buidar el carro, en aquell mateix moment, en aquell segon de la història de consum, criden per megafonia la senyora Mirambell i

anuncien que els bombers estan baixant la seva mainada per la façana. Es veu que s'ha calat foc a casa seva. Tot per voler bullir l'aigua i tenir el sopar a punt! Un detall important és que la senyora Mirambell viu just a sobre del Mercawoman i ens fan desallotjar el súper sense passar per caixa. Vivim uns moments d'extrema confusió i em sento a la *kashba*. Només tinc temps d'agafar els gels mentre veig el meu professor d'aeròbic que fuig amb la de la perfumeria i m'abandona desconsolada a la caixa 6 i sense poder treure el cotxe del pàrquing, ja que, si no passo per caixa, no puc disposar de la maleïda targeta que diu "Acosti el codi de barres a la pantalla digital". Confio que el professor d'aeròbic i la seva amistançada trenquin la barrera, enduts per la urgència de la consumació d'una irrefrenable passió, i finalment pugui arribar a casa per relaxar-me. Encara bo que m'he endut els gels que em portaran a experimentar una sensació d'alliberament, que de ben segur avui em farà falta.